

DANMARKS FASTE REPRÆSENTATION

ved den Europæiske Union
Bryssel

European Kommissionen
DG TAXUD
Rue de la Loi 200
1049 Bruxelles

PAR PORTEUR

Rue d'Arlon 73
B-1040 Bruxelles
Telefon (02) 233.08.11
Telefax (02) 230.93.84
E-mail: brurep@um.dk
www.eurepraesentationen.um.dk



Bilag

Journalnummer
400.Q.Jur.0

Kontor

29. januar 2014

Vedr. dom afsagt af EU-Domstolen i sag C-261/11 Kommissionen mod Danmark – exitbeskatning af selskaber

I brev af 21. januar 2014 har Europa-Kommissionen oplyst, at man ikke anser de ændringer af reglerne om exitbeskatning af selskaber, der indgår i lovforslag L 91, for fuldt ud at være i overensstemmelse med EU-retten. Kommissionen har anført følgende, som begrundelse herfor:

1. Det er Kommissionens opfattelse, at et andet kriterium end faktisk afståelse kun kan udløse betaling af afdrag på skatten, hvis der er tale om aktiver, som ikke er bestemt til at blive afhændet, fx immaterielle aktiver eller maskiner. Er der derimod tale om aktiver, der ikke er af sådan karakter, fx investeringsbeviser, er det Kommissionens opfattelse, at det er i strid med EU-retten at kræve den opgjorte exitskat betalt, før der sker en afhændelse.

2. Under behandlingen af C-261/11 ved EU-Domstolen gjorde Kommissionen gældende, at for aktiver, der ikke er bestemt til at blive afhændet, så kan den opgjorte exitskat kræves betalt i form af årlige afdrag i takt med afskrivningstakten. Imidlertid indebærer lovforslag L 91, at der ud over sådanne afdrag også kræves afdrag i takt med, at der oppebæres indtægt eller afkast af aktiverne. Som Kommission allerede har gjort gældende i den verserende traktatbrudssag mod Danmark om fraflytterbeskatning af aktier ejet af personer, er det Kommissionens opfattelse, at dette står i misforhold til hensynet til at sikre en afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen mellem medlemslandene, da beskatning af indtægt eller afkast af aktivet ikke ville give anledning til skat på kapitalgevinst, hvis den skattepligtige var forblevet hjemmehørende i Danmark.

3. Endelig mener Kommissionen ikke, at der kan opkræves renter af skyldig exitskat, da hjemmehørende skattepligtige betaler skat af samme indkomst blot på et senere tidspunkt og uden rente.

Den danske regering skal hertil bemærke følgende:

Ad 1. Det er regeringens opfattelse, at Kommissionens sondring mellem aktiver, der ikke er bestemt til videresalg, og aktiver, der er bestemt til videresalg, ikke er relevant i forhold til bedømmelsen af lovforslag L 91. Danmark fremlagde i sag C 261/11 et eksempel med aktiver, hvor en koncern blot flyttede aktiver og ikke agtede at sælge disse. Eksemplet skulle vise, at skatten i praksis aldrig vil blive opkrævet, hvis den kun kan opkræves ved et salg med gevinst. Når et erhvervsmæssigt aktiv er brugt op som led i erhvervsvirksomheden, vil der netop ikke være nogen likviditet til betaling af exitskatten.

EU-Domstolen afviste det danske eksempel med, at Danmark var berettiget til at fastsætte et andet udløsende kriterium for betaling af exitskatten end den faktiske afståelse, men at det var en uproportional forskelsbehandling at kræve hele exitskatten betalt på tidspunktet for overførslen til udlandet. Præmis 37 i dommen i sag C-261/11 Kommissionen mod Danmark fastlår således, at medlemsstaterne er berettigede til at forskrive et andet udløsende kriterium for beskatning end den faktiske afståelse – for at kunne sikre beskatningen af aktiver, som ikke er bestemt til at blive realiseret. Det kan ikke på grundlag heraf sluttes, at der skal være en forskel i henstanden med exitskatten på aktiverne, alt efter om og i givet fald hvor hurtigt selskabet har til hensigt at afstå dem.

Ad 2. De seneste domme, som Domstolen har afsagt vedrørende exitbeskatning for såvel personer som selskaber, se bl.a. N-dommen (C-470/04), National Grid Indus BV-dommen (C-371/10), Portugal-dommen (C-38/10) og C-261/11, som lovforslag L 91 vedrører, anerkender alle medlemsstaternes ret til at opføre den skattepligtige indkomst for fraflyttede skatteydere, som om de havde afstået de relevante aktiver på tidspunktet for flytningen. I de situationer, som Domstolen har behandlet, har Domstolen samtidigt sagt, at en øjeblikkelig opkrævning af den opgjorte exitskat er en restriktion i strid med TEUF art. 49 om den fri etableringsret.

Kommissionen lægger forudsætningsvis til grund, at exitskatten kun kan kræves betalt ved ”realisering” af kapitalgevinster. I ingen af dommene har Domstolen dog taget stilling til, hvornår medlemsstaterne kan opkræve skatten. Det er regeringens opfattelse, at der må overlades medlemsstaterne et vist skøn med hensyn til, hvornår og hvorledes exitskatten opkræves efterfølgende. En fuldstændig harmonisering med det tidspunkt, hvor der sker opkrævning af skat for personer eller selskaber, der ikke er fraflyttet, er notorisk umulig, idet der kun for fraflyttere opgøres skat af gevinster ved fraflytning. Der vil således være en række forskellige tidspunkter for opkrævning af skat, der alle kan anses for at være proportionale tiltag.

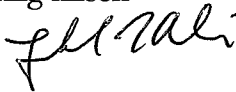
Efter lovforslag L 91 skal den opgjorte exitskat (gæld) afdrages i takt med, at selskabet (skyldneren) oppebærer likviditet fra de aktiver, der var ejet ved fraflytningen. Afdragsordningen er endvidere udformet på en sådan måde, at afdrag opkræves således, at den samlede likviditetsbelastning af dansk beskatning af afkast af aktiverne ikke overstiger den likviditetsbelastning, selskabet ville have været udsat for, hvis selskabet eller aktiverne var forblevet i Danmark. Der er således ikke nogen forskelsbehandling, bortset fra hvad der følger af, at der ved flytning af skattemæssigt hjemsted eller ved flytning af aktiver opgøres en endelig skyldig skat af gevinster på dette tidspunkt og ikke først ved realiseringen.

På den baggrund må regeringen afvise, at fremgangsmåden med afdrag på gælden i takt med opnåelse af likviditet fra aktiverne skulle være i strid med TEUF art. 49.

Ad. 3. Det er den danske regerings opfattelse, at medlemsstaterne kan kræve rente i alle situationer, hvor et selskab måtte vælge at udskyde betalingen. Også i andre situationer, hvor skatteyderen indgår aftale med den danske stat om udskydelse af betaling, vil der blive beregnet rente. Staten fungerer i denne henseende som kreditvirksomhed. EU-Domstolen har da også anerkendt dette synspunkt i sag C-371/10, *National Grid Indus BV*, idet EU-Domstolen udtrykkeligt anførte følgende i dommens præmis 73: *”Under disse omstændigheder udgør en national lovgivning, som giver et selskab, der flytter sit faktiske hovedsæde til en anden medlemsstat, mulighed for at vælge mellem på den ene side den øjeblikkelige betaling af skattebeløbet – hvilket skaber en likviditetsmæssig ulempe for selskabet, men som fritager det for senere administrative byrder – og på den anden side en udskudt betaling af nævnte skattebeløb, i givet fald med tillæg af renter i henhold til den nationale lovgivning, der*

finder anvendelse – hvilket nødvendigvis indebærer en administrativ byrde for det omhandlede selskab i forbindelse med opfølgningen på de udflyttede aktiver – en foranstaltning, som både er egnet til at sikre den afbalancerede fordeling af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne, og som er mindre indgribende i etableringsfriheden end den i hovedsagen omhandlede foranstaltning. Såfremt et selskab vurderer, at de administrative byrder, der er forbundet med udskudt opkrævning, er urimelige, kan det således vælge at betale skatten straks”.

Med venlig hilsen


f. Ole Toft

Ambassadør, Stedfortrædende Fast Repræsentant